

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej žalobcu: **A., s. r. o., M.**, IČO: X., proti žalovanému: **M., N.**, IČO: X., zastúpený právnym zástupcom ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA JUDr. K., s. r. o., D.D., IČO: X., **o náhradu škody 181 509,14 eur (5 468 144,50 Sk) s príslušenstvom**, vedenej na Krajskom súde v Žiline pod sp. zn. 15/Cb/677/2001, o dovolaní žalobcu proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. októbra 2014 č. k. 4Obo/42/2013-443, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu **o d m i e t a**.
Žalovanému náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Žiline (ďalej aj súd prvého stupňa) uznesením č. k. 15Cb/677/2001-429 z 10. 05. 2013 uložil žalobcovi povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania vo výške 16,60 eur a trovy právneho zastúpenia vo výške 8 186,55 eur na účet právneho zástupcu žalovaného ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA JUDr. P. K., JUDr. V., s. r. o., so sídlom D., IČO: X., vedený vo V., a. s., č. ú. X., a to do troch dní od právoplatnosti tohto uznesenia a zároveň zaviazal žalobcu nahradiť trovy konania štátu v sume 2 531,50 eur, a to do troch dní od právoplatnosti tohto uznesenia na účet Krajského súdu v Žiline.

Proti tomuto uzneseniu, v časti priznaných trov právneho zastúpenia, podal odvolanie žalovaný, ktorý namietal, že súd prvého stupňa nesprávne zaviazal žalobcu nahradiť trovy právneho zastúpenia na účet právneho zástupcu žalovaného ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA JUDr. P. K., JUDr. V., s. r. o., pričom správne označenie je ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA JUDr. K., JUDr. V., s. r. o. Zároveň namietal, že žalobcu zaviazal na úhradu trov konania na nesprávny účet. Ďalej uviedol, že JUDr. P. K. bol ako

fyzická osoba platcom DPH už od 02. 05. 2006, ktorá skutočnosť bola deklarovaná vo vyúčtovaní z 10. 12. 2007. Dodal, že jednotlivé úkony boli vyúčtované súdu až po skončení konania vo veci samej, a preto boli vyúčtované aj s DPH. Žalovaný preto navrhol, aby odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa a priznal mu náhradu trov konania tak, ako uviedol vo vyúčtovaní z 25. 05. 2011.

Proti uzneseniu súdu prvého stupňa o náhrade trov konania podal odvolanie aj žalobca. Namietal, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O. s. p., že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Pochybenie súdu prvého stupňa videl žalobca, ktorý pohľadávku nadobudol v rámci konkurzného konania pôvodného žalobcu v tom, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávky nadobudol spolu s pohľadávkou iba jej príslušenstvo a práva s ňou spojené, ale nenadobudol s ňou aj znej vyplývajúce prípadne povinnosti či ťarchy. Dodal, že trovy konania boli vynaložené žalovaným i štátom pred vyhlásením konkurzu, t. j. pred 24. 11. 2011. Žalobca bol toho názoru, že žalovaný mal pre zachovanie právneho nároku na náhradu trov konania pre prípad úspechu vo veci uplatniť trovy konania ako podmienenú pohľadávku. Tým, že prihláška takejto podmienenej pohľadávky nebola riadne a včas v konkurze podaná, zanikla im možnosť uspokojenia z výťažku zo speňaženia majetku úpadcu. Žalobca zároveň poukázal na ust. § 150 O. s. p. a navrhol, aby odvolací súd odvolaním napadnuté uznesenie zrušil, prípadne zmenil tak, že žiadnemu z účastníkov konania náhradu trov konania neprizná.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací, uznesením z 30. októbra 2014 č. k. 4Obo/42/2013-443 uznesenie Krajského súdu v Žiline č. k. 15Cb/677/2001-429 zo dňa 10. mája 2013 v časti náhrady trov právneho zastúpenia zmenil tak, že žalobcovi uložil povinnosť nahradiť žalovanému na účet jeho právneho zástupcu trovy právneho zastúpenia vo výške 8 335,71 eur. Vo zvyšku napadnuté uznesenie potvrdil a žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalovaný mal v konaní plný úspech, keďže žaloba bola v celom rozsahu zamietnutá. V nadväznosti na uvedenú skutočnosť súd o trovách

konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p., podľa ktorého účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal. Skutočnosť, že žalobca pohľadávku nadobudol na základe Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 29. 10. 2012, v dôsledku čoho sa stal účastníkom konania (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Obo/73/2011) nemá vplyv na rozhodnutie súdu o trovách konania v zmysle citovaného § 142 ods. 1 O. s. p. a rovnako ani na postup žalovaného pri uplatnení práva na ich úhradu. Žalobca podaním zo dňa 06. 12. 2012 navrhol, aby do konania namiesto pôvodného žalobcu C., s. r. o., Ž., IČO: X., vstúpila jeho spoločnosť a dňa 23. 01. 2013 mu bolo doručené uznesenie o pripustení zmeny účastníka na strane žalobcu. V konaní mal preto možnosť robiť všetky úkony, ktoré zákon účastníkovi konania priznáva.

Žalovaný v odvolaní namietal nesprávny výpočet výšky priznaných trov konania vzhľadom na skutočnosť, že súd prvého stupňa mu nepriznal daň z pridanej hodnoty v zmysle § 18 ods. 3 vyhl. č. 655/2004 Z. z. v znení neskorších predpisov k úkonom právnej služby, poskytnutým žalovanému v období, keď jeho právnym zástupcom bol JUDr. P. K., advokát so sídlom v Ž. Právny zástupca žalovaného bol platcom dane z pridanej hodnoty ako fyzická osoba od 02. 05. 2006, v dôsledku čoho neobstojí zistenie súdu prvého stupňa, podľa ktorého patrí právnemu zástupcovi žalovaného k odmene za poskytnuté úkony právnej služby daň z pridanej hodnoty až od 12. 11. 2007, keď bol žalovaný zastúpený ADVOKÁTSKOU KANCELÁRIOU JUDr. K., JUDr. V., s. r. o., so sídlom D., IČO: X.. Vzhľadom na uvedenú skutočnosť patrí právnemu zástupcovi žalovaného odmena za právne úkony, poskytnuté žalovanému od 02. 05. 2006 zvýšená o daň z pridanej hodnoty vo výške, platnej pre toto obdobie (19%), v dôsledku čoho sa náhrada priznaných trov právneho zastúpenia zvýšila na sumu 8 335,71 eur.

Proti uvedenému uzneseniu odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie podaním zo dňa 19. 01. 2015, doručeným súdu prvého stupňa dňa 19. 01. 2015, t. j. v zákonnej lehote.

Dovolateľ žiadal, aby dovolací súd uznesenie odvolacieho súdu zrušil a vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania odôvodnil ustanovením § 237 písm. f/, O. s. p., t. j., že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, a ako dovolací dôvod uvádzal, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O. s. p., konanie

je postihnuté vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. a/ až c/ O. s. p.).

Za vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. dovolateľ považuje skutočnosť, že od vstupu do konania mu nebolo umožnené urobiť akékoľvek vyjadrenie, nebol vyrozumý o žiadnom úkone súdov, t. j. upozornenie o konaní odvolacieho súdu o odvolaní vo veci samej a že mu nebol oznámení termín vyhlásenia rozhodnutia o odvolaní vo veci samej. Nemal možnosť sa vyjadriť k uplatnenému nároku na náhradu trov konania a ani nemal vedomosť, že prvostupňový súd bude rozhodovať o trovách konania žalovaného či trovách štátu.

Nesprávne právne posúdenie veci videl žalobca v tom, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávky nadobudol spolu s pohľadávkou iba jej príslušenstvo a práva s ňou spojené. Nenadobudol však z nej vyplývajúce prípadné povinnosti či ťarchy. Náhrada trov konania voči žalovanému je u povinného účastníka jeho záväzkom. Medzi pôvodným žalobcom a terajším žalobcom nenastala žiadna právna skutočnosť s dôsledkami prevzatia dlhu, ani pristúpenia k záväzku. Aj napriek tomu súd rozhodol tak, ako keby vo veci právna skutočnosť s dôsledkom prevzatia dlhu či pristúpenia k záväzku nastala.

Žalobca namietal aj skutočnosť, že sa súd nezaoberal existenciou dôvodov osobitného zreteľa v zmysle ust. § 150 O. s. p. a že odvolací súd svoj záver o skutočnosti, že existenciu uvedených dôvodov žalobca nenamietal v konaní pred súdom prvého stupňa, odvolací súd riadne neodôvodnil.

Žalovaný sa k podanému dovolaniu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.), po zistení, že dovolanie podal včas žalobca zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 veta druhá O. s. p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O. s. p.) skúmal, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

Ustanovenia § 239 ods. 1 a ods. 2 O. s. p. vymedzujú prípady, v ktorých je dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu prípustné, pričom však podľa § 239 ods. 3 O. s. p. ustanovenia § 239 ods. 1 a 2 O. s. p. neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, o znalečnom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákonom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením. Dovolanie žalobcu smeruje teda proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, u ktorého je dovolanie uvedeným ustanovením výslovne vylúčené.

Prípustnosť dovolania žalobcu by v preskúmvanej veci prichádzala do úvahy, len ak by v konaní došlo k niektorej z procesných väd taxatívne vymenovaných v § 237 O. s. p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu (aj uzneseniu), ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo, alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca, alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak je konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O. s. p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie procesne neprípustné (vid' napríklad R 117/1999, R 34/1995 a tiež rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 38/1998 a č. 23/1998). Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O. s. p. nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je zistenie, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Navrhovateľa procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O. s. p. netvrdil a existencia týchto väd nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

So zreteľom na obsah dovolania sa dovolací súd osobitne zameral na posúdenie, či konanie nie je zaťažené vadou podľa § 237 písm. f/ O. s. p. Podľa tohto ustanovenia je

dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak sa preukáže, že sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa vo všeobecnosti rozumie taký nežiaduci postup súdu v prejednávanej veci, ktorým sa účastníkovi konania znemožní realizácia tých práv, ktoré mu priznáva Občiansky súdny poriadok za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O. s. p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, a týmto postupom odňal účastníkovi jeho procesné práva, ktoré by inak mohol v priebehu konania realizovať (ide napríklad o právo zúčastniť sa pojednávania, právo vyjadriť sa k veci, navrhovať dôkazy, podávať opravné prostriedky, etc.).

Z obsahu spisu vyplýva, že uznesením zo dňa 28. 12. 2012, č. k. 4Obo/73/2011-404 Najvyšší súd Slovenskej republiky pripustil zmenu účastníka na strane žalobcu a do konania vstúpil terajší žalobca.

So zmenou účastníka je spojené procesné nástupníctvo v konaní s ktorým je nevyhnutne spojený prechod všetkých procesných práv a povinností účastníka. Inak povedané žalobca od svojho vstupu do konania je povinný plniť všetky povinnosti, ktoré do tohto momentu náležali pôvodnému žalobcovi, taktiež však od neho nemožno vyžadovať splnenie tých povinností, ktoré už splnil doterajší žalobca. Je potrebné uviesť, že žalobca svoj vstup do konania žiadnym spôsobom nespochybňuje, považuje sa za riadneho účastníka konania pričom sám navrhol svoj vstup do konania na strane žalobcu, z čoho vyplýva, že s účastníctvom súhlasil.

Tak, ako v prípade uplatňovania práv a plnenia povinností doterajšieho a nového žalobcu, je aj súd povinný plniť si povinnosti voči účastníkom len raz. V predmetnom prípade podal odvolanie vo veci samej pôvodný žalobca, na ktorého miesto žalobca vstúpil. Keďže nastúpil do všetkých jeho procesných práv a povinností, hľadá sa na odvolanie podané pôvodným žalobcom ako podané terajším žalobcom. O takomto odvolaní súd nie je povinný nového žalobcu informovať, nakoľko sa naň hľadá ako ním podané so všetkými z toho vyplývajúcimi dôsledkami, z čoho vyplýva, že dovolateľom vznesená námietka

neupozornenia o odvolacom konaní, je pri preskúmaní rozhodnutia o trovách konania po právoplatnom skončení konania vo veci samej bezpredmetná.

Neopodstatnenou bola aj námietka žalobcu o tom, že nebol upozornený o odvolacom konaní a o termíne vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej.

Z ustanovenia § 156 ods. 3 O. s. p. vyplýva, že vo veciach, v ktorých odvolací súd rozhoduje vo veci samej rozsudkom bez nariadenia ústneho pojednávania (§ 214 O. s. p.), nemá súd povinnosť adresne predvolávať účastníkov konania na verejné vyhlásenie rozsudku; povinnosťou súdu je len všeobecne neadresne oznámiť miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na svojej úradnej tabuli. Túto povinnosť v danom prípade odvolací súd splnil. Uvedený postup odvolacieho súdu bol v súlade so zákonom, preto ním nemohlo dôjsť k odňatiu možnosti žalobcu konať pred súdom.

Žalobca napokon tvrdí, že nemal možnosť sa vyjadriť k podanému návrhu žalovaného na rozhodnutie o trovách konania.

Z ustanovenia § 151 ods. 1 O. s. p. vyplýva, že o trovách konania rozhoduje súd na návrh účastníka, pričom tento je povinný trovy konania vyčísliť najneskôr do troch pracovných dní od vyhlásenia rozhodnutia. Aj v prípade, ak účastník trovy konania v lehote nevyčísli, súd mu náhradu trov konania prizná, avšak len trovy konania vyplývajúce zo spisu z výnimkou trov právneho zastúpenia. Príslušné ustanovenia O. s. p. možnosť účastníka, ktorému sa povinnosť nahradiť trovy konania ukladá s jeho účasťou vo forme vyjadrenia, či už k návrhu na priznanie trov konania, alebo k ich vyčísleniu nepočítajú, resp. mu takéto právo negarantuje. Účastník, ktorý nesúhlasí s rozhodnutím súdu prvého stupňa o povinnosti nahradiť trovy konania, má možnosť podať proti nemu odvolanie, v ktorom môže uviesť všetky skutočnosti a dôvody, v ktorých vidí jeho nesprávnosť. Vzhľadom k tomu, že žalobca mal možnosť vyjadriť sa k podanému návrhu na priznanie trov konania žalovanému v podanom odvolaní, ktorú aj využil a odvolací súd sa jeho námietkami pri preskúmaní napadnutého rozhodnutia riadne zaoberal, nemohlo uvedeným postupom dôjsť k odňatiu možnosti žalobcu konať pred súdom.

Podľa názoru dovolateľa uznesenie odvolacieho súdu nebolo riadne odôvodnené.

Vzhľadom na uvedenú námietku žalovaného bolo potrebné zaujať právny záver o tom, či nedostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia zakladá procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p., alebo či má za následok (len) procesnú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.

Je potrebné uviesť, že vada konania uvedená v § 237 písm. f/ O. s. p. znamená vždy porušenie čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (napr. II. ÚS 261/06). To však neznačí, že by zároveň nevyhnutne platil aj opak, teda to, že každé porušenie práva na spravodlivý súdny proces dosahuje až intenzitu vady konania v zmysle § 237 O. s. p.

Ústava Slovenskej republiky neupravuje, aké dôsledky majú jednotlivé procesné nesprávnosti, ku ktorým v praxi dochádza v konaní pred súdmi, ani nestanovuje predpoklady ich nožnej nápravy v opravnom konaní. Bližšiu úpravu ústavne garantovaného práva na súdnu ochranu obsahuje Občiansky súdny poriadok, ktorý vo svojich ustanoveniach predpokladá aj možnosť vzniku určitých procesných pochybení súdu v občianskom súdnom konaní. V nadväznosti na podstatu, význam a procesné dôsledky týchto pochybení upravuje Občiansky súdny poriadok aj predpoklady a podmienky, za ktorých možno v dovolacom konaní napraviť procesné nesprávnosti konania na súdoch nižších stupňov. Najzávažnejším procesným vadám konania, ktoré sú taxatívne vymenované v § 237 O. s. p., pripisuje Občiansky súdny poriadok osobitný význam – vady tejto povahy považuje za okolnosť zakladajúcu prípustnosť dovolania (§ 237 O. s. p.) a zároveň tiež za prípustný dovolací dôvod (§ 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p.). Aj niektorým ďalším procesným vadám konania nedosahujúcim stupeň závažnosti procesných vád v zmysle § 237 O. s. p., pripisuje Občiansky súdny poriadok význam. Iné vady, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, na rozdiel od procesných vád vymenovaných v § 237 O. s. p., považuje síce za relevantný dovolací dôvod (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.), nie však za dôvod zakladajúci prípustnosť dovolania.

Uvedený záver je obsiahnutý už v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. augusta 1997 sp. zn. 2/Cdo/5/1997, ktoré bolo uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 111/1998 (časť právnej vety „konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie

vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.) aj vtedy, ak odvolací súd svoj právny záver riadne neodôvodnil, takže jeho rozsudok zostal nepreskúmateľný“). Z tohto judikátu vychádza dlhoročná ustálená rozhodovacia prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorá považuje nedostatočné odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu za vadu konania, ktorá môže zakladať dôvodnosť dovolania, nie však jeho prípustnosť podľa § 237 ods. 1 O. s. p. O aktuálnosti uvedeného judikátu svedčí okrem iných aj uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 10. novembra 2011 sp. zn. IV ÚS 481/2011, podľa ktorého uvedený právny názor k výkladu § 237 písm. f/ O. s. p. považuje z ústavného hľadiska za akceptovateľný a neporušujúci základné práva sťažovateľa.

Dovolací súd, vychádzajúc z uvedeného, dospel k záveru, že na vytýkanú vadu rozhodnutia odvolacieho súdu - nedostatočné odôvodnenie, by mohol prihliadnuť len vtedy, ak by bolo dovolanie proti napadnutému rozhodnutiu prípustné z iného dôvodu.

Zároveň je potrebné uviesť, že odôvodnenie odvolaním napadnutého rozhodnutia dalo odpoveď na relevantné otázky súvisiace s predmetom konania, keď v dostatočnom rozsahu zodpovedalo, prečo bolo uznesenie v časti náhrady trov právneho zastúpenia zmenené a vo zvyšku potvrdené. Rozhodnutie odvolacieho súdu nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože odvolací súd sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam.

Rozhodnutie, ktorým odvolací súd rozhoduje o trovách odvolacieho konania, je vždy rozhodnutím odvolacieho súdu. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné (§ 201 veta prvá O. s. p. a contrario). Dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu o trovách konania je prípustné, len ak by v konaní došlo k niektorej z procesných väd uvedených v ust. § 237 O. s. p. Dovolací súd nie je oprávnený preskúmať vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu o trovách konania ani v prípade, ak je rozhodnutie niektorou z väd v ust. § 237 O. s. p. postihnuté.

Dovolací súd preto dospel k záveru, že samotný stav, keď z procesných predpisov vyplýva, že proti rozhodnutiu súdu nie je prípustný riadny opravný prostriedok, alebo

mimoriadny opravný prostriedok, ktorý by umožňoval prieskum vecnej správnosti rozhodnutia, nemôže zakladať existenciu vady konania v zmysle ust. § 237 písm. f/ O. s. p.

Dovolací súd však uvádza, že k odňatiu možnosti konať pred súdom môže dôjsť len procesne nesprávnou činnosťou súdu a túto vadu nemožno vidieť v právnych záveroch, ku ktorým súd dospel pri posudzovaní oprávnenosti dovolateľom uplatneného nároku, resp. v právnom hodnotení veci, vyjadrenom v súdnom rozhodnutí.

Skutočnosť, že by rozhodnutie prípadne aj spočívalo na nesprávnom právnom posúdení veci, prípadne že by konanie bolo postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, môže byť len odôvodnením dovolania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/, c/ O. s. p. v prípade, ak je dovolanie prípustné, a nie dôvodom jeho prípustnosti podľa § 236 a nasl. O. s. p.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O. s. p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby teda tvrdenia dovolateľa boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), dovolateľom vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého uznesenia, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O. s. p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval, alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo).

Vzhľadom na uvedené skutočnosti dovolací súd dospel k záveru, že prípustnosť dovolania nemožno vyvodit' ani z ustanovenia § 237 O. s. p. a ani z ustanovenia § 239 O. s. p., dovolanie teda smeruje proti takému rozhodnutiu odvolacieho súdu, proti ktorému nie

je prípustné. Najvyšší súd Slovenskej republiky ho preto podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. v spojení s § 243b ods. 5 veta prvá O. s. p. odmietol bez toho, aby bola preskúmaná vecná správnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu.

O trovách dovolacieho konania rozhodol podľa § 243b v spojení s ust. § 142 ods. 1 O. s. p. tak, že ich náhradu žalovanému nepriznal, pretože si náhradu trov dovolacieho konania neuplatnil.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 5 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 26. marca 2015

JUDr. Katarína Pramuková, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Hana Segečová